



PRIMAVERA

Σκηνοθεσία: Νταμιάνο Μικελέτο

Σενάριο: Λουντοβίκα Ραμπόλντι, Νταμιάνο Μικελέτο

Ηθοποιοί: Τέκλα Ινσόλια, Μικέλε Ριοντίνο, Αντρέα Πενάκι, Φαμπρίτσια Σάκι, Βαλεντίνα Μπέλε, Στέφανο Ακόρσι, Μίκο Τζάρι

Φωτογραφία: Ντάρια Ντ'Αντόνιο

Μοντάζ: Βάλτερ Φαζάνο

Μουσική: Φάμπιο Μάσιμο Καπογκρόσο

Χώρα: Ιταλία (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 110'

Προβολή Δευτέρας: Ώρα 7.00 μ.μ.

Προβολή Τρίτης: Ώρα 9.30 μ.μ

Διακρίσεις:

11 Βραβεία και 5 υποψηφιότητες

David di Donatello Awards 2026, 3 Βραβεία, Μουσικής, Ήχου και Κοστούμιων.

Italian National Syndicate of Film Journalists 2026, 3 Βραβεία Silver Ribbon στον καλύτερο νέο σκηνοθέτη, στα κοστούμια και στη Μουσική.

Golden Globes, Italy 2026, Βραβείο Φωτογραφίας. 2 Barcelona-Sant Jordi International Film Festival 2026, 2 Βραβεία, σκηνοθεσίας και μοντάζ.

A.N.T.E.P.A.C.- Associazione Nazionale Truccatori e Parrucchieri del Cineaudiovisivo 2026, Βραβείο Κόμ-μωσης.

Η ταινία *Primavera* είναι μια από τις μεγαλύτερες Ιταλικές παραγωγές της χρονιάς και για την δημιουργία της συνεργάστηκαν κορυφαίοι επαγγελματίες σε κάθε τομέα.

Ιδιαίτερη προσοχή δόθηκε στην μουσική η οποία εκτελείται ζωντανά κατά την διάρκεια των γυρισμάτων.

Αρχές του 18ου αιώνα. Το Ospedale della Pietà είναι το μεγαλύτερο ορφανοτροφείο της Βενετίας, αλλά και το μέρος όπου τα πιο ταλαντούχα από τα ορφανά κορίτσια που ζουν εκεί μυούνται στη μελέτη της μουσικής.

Η ορχήστρα του είναι μία από τις πιο φημισμένες στον κόσμο.

Η Cecilia είναι 20 ετών• έχει περάσει σχεδόν όλη της τη ζωή στο Pietà και είναι μια εξαιρετική βιολίστρια. Η τέχνη ανοίγει το μυαλό της, όχι όμως και τις πόρτες του ορφανοτροφείου: αυτό είναι το μοναδικό μέρος όπου μπορεί να παίξει μουσική, πίσω από ένα κιγκλίδωμα, για τους πλούσιους ευεργέτες του ιδρύματος.

Μέχρι που ένας αέρας άνοιξης αναστατώνει ξαφνικά τη ζωή της και όλα αλλάζουν με την άφιξη του νέου δασκάλου βιολιού. Το όνομά του είναι Antonio Vivaldi. Δάσκαλος και μαθήτρια, Βιβάλντι και Σεσίλια, σε μια μπαρόκ ταινία που κερδίζει αρκετά στοιχήματα χάρη στο θάρρος του Μικελέτο ν' αναζητήσει μέσα στο παρελθόν, τη μουσική και μια τολμηρή φωτογραφία, μια ωμότητα γνώριμη και διαχρονική.

Ιταλία, αρχές 18ου αιώνα, ένα μοναστήρι, ιδιόμορφο, το Ospedale della Pietà: ένα μέρος που δείχνει «οίκτο» σε ορφανά κορίτσια, αυτά που οι μανάδες τους εγκατέλειψαν, βρέφη, έξω από την πόρτα και τις κάνει είτε μουσικούς, είτε με τη βία νύφες ηλικιωμένων λιγούρηδων πλουσίων ανδρών. Ένα τέτοιο κορίτσι, η Σεσίλια, κρυφοκοιτάζει από το παράθυρο στην αυλή, μια μάνα έχει έρθει για να πάρει πίσω την κόρη της. Είναι η δική της μάνα, η Σεσίλια, με την καρδιά να χτυπά δυνατά, τρέχει στην αυλή, αγκαλιάζει τη γυναίκα, αφήνεται στο αμήχανο χάδι της, η αληθινή της κόρη έχει εμφανιστεί στη γωνία, η Σεσίλια είναι παρείσακτη,

πρέπει να γυρίσει στο δωμάτιό της.

Από το καβούκι της η Σεσίλια θα βγει για να δείξει τη μουσική της ικανότητα στον νέο δάσκαλο που (ξανα)φέρει στο ορφανοτροφείο η διεύθυνση, πρόκειται για τον συνθέτη και βιρτουόζο βιολονίστα Αντόνιο Βιβάλντι, ο οποίος έχει επιστρέψει άπραγος από το φιλόδοξο ταξίδι του στην Ευρώπη και δέχεται την πληρωμένη θέση, εσωστρεφής, υπερβλακικός, ασθενικός, ακαταμάχητα ποθητός χάρη στο μαγικό ταλέντο του. Οι δυο τους θ' αγαπηθούν, μεταξύ έρωτα και καλλιτεχνικού θαυμασμού, με τίμημα, φυσικά, μεγαλύτερο για τη Σεσίλια, παρά για τον αναγνωρισμένο μουσικό.

Με μια ατμόσφαιρα που θυμίζει από «The Magdalene Sisters» μέχρι το «Handmaid's Tale», ειδικά με τις βαθυκόκκινες στολές των κοριτσιών και την ηθική και ψυχική, αν όχι και σωματική, κακοποίηση τους, ο Νταμιάνο Μικελέτο, σκηνοθέτης της όπερας ο ίδιος, βασισμένος στο μυθιστόρημα του Τισιάνο Σκάρπα, *Stabat Mater*, του 2009, φτιάχνει μια ταινία ενδιαφέρουσα: ένα φιλμ που ισορροπεί ανάμεσα στην αισθητική απόλαυση και μια πιο σκληρή, ωμή ματιά στην ανθρώπινη συνθήκη. Στην καρδιά της ιστορίας βρίσκεται ο Αντόνιο Βιβάλντι, αλλά είναι σαφές πως δεν πρόκειται για μια συμβατική «ιστορική» αφήγηση, αλλά για ένα έργο που αναζητά συναισθημα μέσα από εικόνες, μουσική και σιωπές.

Οπτικά, το φιλμ είναι εντυπωσιακό, θαρραλέο στην πρόθεση να μην εξωραΐσει ούτε μια στιγμή: το ενδυματολογικό και σκηνογραφικό περισσότερο ξεγυμνώνουν ψυχές παρά ντύνουν κορμιά, η φωτογραφία, με το παιχνίδι ανάμεσα στο σκοτάδι και το φυσικό φως των κεριών, δημιουργεί μια σχεδόν ζωγραφική ατμόσφαιρα. Τόσο η εικόνα, όσο και η δραματουργία, ενστερνίζονται τα χαρακτηριστικά της εποχής που περιγράφουν, μπαρόκ, κιαροσκούρο, πολυπλοκότητα, ψυχικό βάρος. Η μουσική παίζει καθοριστικό ρόλο, όχι μόνο επειδή ο κεντρικός ήρωας είναι ο Αντόνιο Βιβάλντι. Οι εναλλαγές ανάμεσα σε δικά του έργα και στις πρωτότυπες συνθέσεις του Φάμπιο Μάσιμο Καπογκρόσο δημιουργούν ένα ηχητικό τοπίο που ενισχύει τη συναισθηματική ένταση, χωρίς να εγκλωβίζει την ταινία σε μια «μουσειακή» αναπαράσταση.

Το «Primavera» αποφεύγει τις ευκολίες και την παρηγοριά, είναι μια ταινία σκληρή που δεν φοβάται να μεταφράσει το ειδικό ορφανοτροφείο σε μια μικρογραφία της κοινωνίας, τότε αλλά και τώρα στην υπερβολή της: μια διάσταση σχεδόν δυστοπική, ένας ρεαλισμός που έρχεται σε αντίθεση με την αισθητική της ομορφιάς και που κάνει τους συμβολισμούς της ταινίας να δένουν ουσιαστικά, και όχι μόνο φορμαλιστικά, με το περιεχόμενό της.

Ο Μικελέτο διατηρεί αυτή την τόσο ενδιαφέρουσα ισορροπία σε ικανοποιητικό βαθμό, όμως αυτή η ταινία, ίσως και χάρη στον παράγοντα της έκπληξης, χαρίζει στιγμές αξιομνημόνευτες και μια αίσθηση κατεπείγοντος που γεννιέται στην... πρώιμη νεότερη εποχή, αλλά αντηχεί στο σήμερα.

ΛΗΔΑ ΓΑΛΑΝΟΥ

Αληθινό περιστατικό. Το Ospedale della Pietà στο οποίο ξετυλίγεται η ιστορία, ήταν ουσιαστικά ορφανοτροφείο για εγκαταλειμμένα παιδιά. Εκεί ο Βιβάλντι εργάστηκε τις περιόδους 1703-1705 και 1723-1740. Από τα ορφανά κορίτσια επέλεξε τις πιο ταλαντούχες για να συγκροτήσει μια αξιομνημόνευτη ορχήστρα. Η

οποία έπαιζε κρυμμένη από τα βλέμματα των αριστοκρατών της Βενετίας. Οι ευυπόληπτοι άρχοντες της κοινωνίας άκουγαν συνεπαρμένοι τις επουράνιες νότες του Βιβάλντι. Αλλά τα βλέμματά τους δεν «βρόμιζαν» από τα ορφανά πλάσματα. Ανατριχιαστικό. Εκεί λοιπόν ο Βιβάλντι συνθέτει μερικά από τα κορυφαία έργα του. Εκεί τα ευαίσθητα θηλυκά πλάσματα αποδεικνύουν την υπεροχή τους. Εκεί οι «έσχατοι» έρχονται πρώτοι. Η επουράνια μουσική από επίγειους αγγέλους— «Στιγμή» αλησμόνητη και αγγελική.

Δ. ΔΑΝΙΚΑΣ

Ο Νταμιάνο Μικελέτο, που έχει σκηνοθετήσει όπερες στη Σκάλα του Μιλάνου και στη Μετροπόλιταν Όπερα της Νέας Υόρκης και υπήρξε πρόσφατα καλλιτεχνικός διευθυντής της τελευταίας έναρξης των Χειμερινών Ολυμπιακών Αγώνων στην Ιταλία, σκηνοθετεί την πρώτη του ταινία: μια υψηλής αισθητικής δημιουργία, βασισμένη στο βιβλίο «*Stabat Mater*» του Tiziano Scarpa, με μια υπέροχη ερμηνεία από την Τέκλα Ινσόλια. Αρχές 18ου αιώνα. Στο Ospedale della Pietà της Βενετίας, όπου ταλαντούχα ορφανά κορίτσια εκπαιδεύονται στη μουσική, η 20χρονη Σεσίλια, μια εξαιρετική βιολίστρια, ζει περιορισμένη παίζοντας πίσω από ένα κικλίδωμα για τους πλούσιους ευεργέτες. Όλα αλλάζουν με την άφιξη του νέου δασκάλου βιολιού, του Αντόνιο Βιβάλντι.

Αποφεύγοντας την παγίδα να ρίξει όλο το βάρος στην εμφάνιση του Βιβάλντι, ο σκηνοθέτης σκιαγραφεί πρωτίστως το πορτρέτο μιας νεαρής κοπέλας που αποζητά την αγάπη αλλά και την ευκαιρία να παίξει μουσική χωρίς τους περιορισμούς που της επιβάλλει μια πατριαρχική κοινωνία. Ο Μικελέτο χρησιμοποιεί όλη την πείρα του από τη σκηνοθεσία της όπερας για να δημιουργήσει μια ταινία όπου η μουσικότητα έρχεται να παντρευτεί με τη διερεύνηση της σχέσης της μουσικής με την εξουσία και το πως η τέχνη, πολλές φορές, αναγκαστικά αγκιστρώνεται στην πλουτοκρατία.

Το επίτευγμά του είναι ότι τα «δένει» όλα αρμονικά: από τα κοστούμια, τα σκηνικά και τη φωτογραφία μέχρι και την απόλυτα σωστή χρήση της μουσικής. Οργανώνει ένα κινηματογραφικό έργο που αποφεύγει τον μελοδραματισμό, εστιάζοντας στο προσωπικό δράμα, το οποίο όμως συνδέεται άρρηκτα με μια ευρύτερη ανάλυση της τέχνης.

Ο Μικέλε Ριοντίνιο ενσαρκώνει τον Βιβάλντι ως ένα γήινο πρόσωπο και η σχέση του με τη Σεσίλια σκιαγραφείται με μια λεπτότητα, αναδεικνύοντας μια ανθρώπινη διάσταση. Η ταινία αποτυπώνει έναν σκληρό και βάνουσο κόσμο (ορισμένες φορές με υπερβολική, ωμότητα), έναν κόσμο καταπίεσης και ανελευθερίας, αναδεικνύοντας όμως ταυτόχρονα και τη δύναμη του να διαλύει τη θέση στην οποία σε τοποθετούν και να κυνηγάς το ακατόρθωτο.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

DAMIANO MICHELETTI

Σκηνοθέτης και σεναριογράφος γεννήθηκε το 1975 στην Venice, Veneto, Italia.

Φιλμογραφία: RBO Cinema Season 2026-27: Carmen (Completed), La Cenerentola (Pre-production), La Traviata (Short 2026), Primavera (2025), Royal Opera House: Carmen 2024 (2024), Gianni Schicchi (2021), Rigoletto al Circo Massimo (2021).